

Schoten om middernacht

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Schoten om
middernacht*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1967

© P. Nowee, 1967

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1034 1 (paperback)

ISBN 978 90 499 1148 5 (hardback)

ISBN 978 90 499 1094 5 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Texas Devil

Boven de westelijke horizon pakten zich donkere wolken samen. De wind stak op en voerde een fluisterend gesprek met het stugge prairiegras. De machtige kruinen van de eiken bij Herb Creek waarschuwden elkaar lispelend voor het naderende noodweer. Want dat zou het ongetwijfeld worden. Je moest wel een kruin als een beukeboom hebben als je na honderd jaar nog niet wist, dat stapelwolken in het westen bar slecht weer voorspelden!

Aan de voet van een eik hield de ruiter zijn paard in. Hij keerde zich half om in het zadel en keek naar de grauwe hemel. Dan haalde hij een kijker uit de zadeltassen en begon de omgeving af te zoeken. De Pittman-ranch kon niet ver meer zijn, meende hij. Als het een beetje meezat moest hij er kunnen zijn voor het noodweer losbrak. Daar was de ranch! Terwijl hij de kijker bijstelde bleven de lenzen op de gebouwen gericht. 'Niet veel zaaks,' mompelde hij in zichzelf. Een hoofdgebouw van één verdieping, nogal verwaarloosd en verveloos; twee kleine schuren, die ook betere tijden gekend hadden. Hij bewoog de kijker iets naar rechts en telde de paarden in de corral. Zeven! Hij borg de kijker weer weg en sloot de zadeltas. Dan gaf hij zijn paard de sporen en reed in een wilde galop naar de ranch. Zoals hij daar voortjoeg, van top tot teen in het zwart gekleed, vormde hij één geheel met zijn gitzwarte rijdier.

Toen hij het erf opreed was de wind aangewakkerd. De eerste grote druppels sloegen kleine kuiltjes in het zand. 'We zijn net op tijd, Amir,' zei hij, terwijl hij de prachtige volbloed naar een van de schuren leidde. Hij liet het dier achter onder een gammel afdak en stak het erf over. Niemand kwam hem tegemoet, toen hij de trap van de veranda opliep. Hij keek nog eenmaal om. Bliksemschichten schenen de wolken boven de westelijke horizon aan flarden te scheuren. Het getiktak van de regen nam een razend ritme aan. Dan duwde hij de deur open en ging het ranchgebouw binnen. Hij bevond zich nu in een kleine, kale hal waarop twee deuren uitkwamen. Eén van de deuren stond

half open en hij kon een blik in het vertrek werpen. Aan een ruwhouten tafel zaten drie mannen, de gezichten gekeerd naar de kamerdeur. Twee anderen stonden naast het raam tegen de muur geleund. Hij had zeven paarden geteld, bedacht de ruiter. Hij duwde de deur verder open. Naast de stookplaats aan de andere kant van het vertrek zaten nog twee kerels. Ze waren waarschijnlijk bezig geweest om het vuur aan te maken. Knetterend sprongen een paar kleine vlammetjes over het kurkdroge hout. Het geluid ging verloren in de roffel van de regen op het dak.

Terwijl hij met zijn zwarte handschoenen de regendruppels van zijn lerenjack veegde, liep de man het vertrek in.

‘Chris Stamp?’ verbrak een van de mannen de stilte.

De ruiter grijnsde. ‘Ik begon me net af te vragen of ik met een stelletje stommen te maken had...’ Hij greep een stoel en liet zich neervallen. ‘Inderdaad... Chris Stamp, beter bekend als Texas Devil...’ Met een overdreven gebaar nam hij zijn grote zwarte hoed af en gooide hem feilloos over een lege whiskeyfles die aan de andere kant van het vertrek op de grond stond.

De blikken van de aanwezigen verrieden bewondering en nieuwsgierigheid, maar ook jaloezie en gemaakte onverschilligheid. Daar zat hij nu: Texas Devil... De man waarop tientallen sheriffs in Texas jacht hadden gemaakt, de razendsnelle schutter, de onoverwinnelijke, onkwetsbare zwarte duivel (Devil = duivel), de schrik van bankiers, eenzame ranchers en rijke farmers... Hoe kwetsbaar leek hij nu. Eén kogel was voldoende om aan een legende een einde te maken.

Texas Devil scheen hun gedachten te raden. Plotseling lag er een revolver in zijn hand. Hij speelde ermee; liet de kamer razendsnel ronddraaien, ving de patronen in zijn hand en herlaadde het wapen in twee, misschien drie seconden. Het spelletje was kennelijk bedoeld als demonstratie en het miste zijn effect niet.

Een van de aanwezigen zuchtte bewonderend en de man die het eerst gesproken had schraapte de keel. ‘Wel... eh... mister Stamp, misschien kunnen we nu tot zaken komen...’

Texas Devil gooide het hoofd in de nek en lachte bulderend. ‘Mister Stamp...! Hahaha...! Noem me Chris of Stamp of Texas Devil. Het kan me niet schelen. Maar alsjeblieft geen mister Stamp. Dat hebben ze in mijn hele leven alleen in de rechtszaal tegen me gezegd...’

‘Zoals je wilt,’ zei de ander. ‘Mijn naam is Larry. En dit zijn mijn mannen: Dick, Chuck, Glenn, Tom, Bud en John.’ Hij wees in de

richting van de verschillende mannen. Texas Devil sprak geen woord, maar nam de kerels een voor een op, taxerend. 'En nu ter zake,' ging Larry verder. 'Je hebt je bereid verklaard voor ons een zaakje op te knappen...'

'Allright, dat weten we! Vertel me nu maar wat voor zaakje, geef me mijn centen en ik ben weer weg,' viel Texas Devil hem een beetje ongeduldig in de rede. Als ze hier in Arizona allemaal zoveel kletsten zouden er weinig zaken gedaan worden. Misschien had hij toch beter in Texas kunnen blijven. Daar werd niet gepraat maar gehandeld en... geld verdiend!

'Dat was de afspraak niet,' sputterde Larry tegen. 'Je zou betaald worden als je je opdracht hebt uitgevoerd. Dat heeft de boss me gezegd.'

'Wie is die boss?' snauwde Texas Devil. En alsof hij het plotseling niet meer belangrijk vond, ging hij verder: 'O.K., geef me vijfhonderd nu en vijfhonderd als het karwei achter de rug is. Als ik het niet overleef heb ik dan tenminste van de helft mijn plezier gehad...'

Larry dacht na. 'Best,' besliste hij dan. Hij stak een hand in de zak van zijn vest en haalde een bundel bankbiljetten te voorschijn. Terwijl hij ze telde, ging hij verder: 'Het hele karwei bestaat in het onschadelijk maken van één man...'

'Hoe heet hij?' vroeg Texas Devil kort. Hij had geen zin om een lang verhaal aan te horen en gaf de voorkeur van zijn eigen manier van inlichtingen krijgen.

'Stanhope. Bob Stanhope,' antwoordde Larry onder doods stilzwijgen van de aanwezigen.

'Bob Stanhope! Waar woont hij en wat doet hij?'

'Hij heeft een ranch niet ver van Mining-Valley. Het zal je niet veel moeite kosten om met hem in contact te komen. Mining-Valley is niet groot. Het valt onder de bevoegdheid van de sheriff van Dorwan. Die bewuste Stanhope is deputy (hulpsheriff) in Mining-Valley.'

Texas Devil zei niets, maar telde de bankbiljetten na. Dan pakte hij de whiskeyfles die midden op tafel stond en nam een paar flinke slokken. 'Laten we op Stanhope drinken,' grinnikte hij. 'We zullen het heel gauw niet meer kunnen...' Hij stond op en liep naar het raam. De regen kwam nog steeds met bakken omlaag, maar toch was de hemel in het westen weer aan het breken. Het gerommel van de donder klonk steeds verder weg. Plotseling gooide Texas Devil het raam open, trok een revolver en loste één schot. 'Iemand trek in een konij-

neboutje?’ vroeg hij dan, terwijl hij de revolver weer wegborg en het raam sloot. ‘Ik ga het niet halen.’ De twee mannen, die naast het raam gestaan hadden, keken naar buiten. Helemaal aan de andere kant van het erf, naast de corral, lag een flink konijn. Het was een onwaarschijnlijk zuiver schot geweest!

Twintig minuten later verliet Texas Devil de Pittman-ranch. Het erf was veranderd in een modderpoel en de paarden van de kerels stonden verregend in een hoek van de corral. Texas Devil liep zonder om te kijken naar zijn rijdier en steeg op. De mannen in de woonkamer van de ranch keken hem na.

‘Één ding staat vast,’ grinnikte Larry. ‘Héél spoedig zal de wereld één grootheid armer zijn... Stanhope of Texas Devil...’

‘Had je hem niet moeten zeggen, dat Stanhope en Arendsoog één en dezelfde persoon zijn?’ vroeg Glenn.

‘Daar komt hij gauw genoeg achter!’ lachte Larry gemeen. Hij liep terug naar de tafel en greep de fles. Een van de mannen ging het konijn halen, dat Texas Devil had geschoten. Niet veel later werd de woonkamer gevuld met de geur van gebraden vlees. Na het eten gespte Larry zijn koppel om en maakte aanstalten om te vertrekken. ‘Ik ga nu naar de boss, mannen. Verslag uitbrengen en nieuwe instructies halen. Maak het niet te bont, terwijl ik weg ben!’ Hij keek in de richting van de lage kast naast de stookplaats. Er stonden nog vier flessen whiskey. Toen verliet hij het vertrek en zadelde zijn paard.

Na een rit van ongeveer anderhalf uur bereikte hij Tomwoetown. Het stadje stelde niet veel voor. Dertig, veertig huizen. Dat was alles. Tomwoetown had zijn naam te danken aan de stichter van het stadje: Tom Woe. Te oordelen naar naamborden en uithangborden bestond de bevolking voor driekwart uit nakomelingen van de pionier. David J. Woe, dokter... R. B. Woe, begrafenisondernemer... Ted Woe, smid... Het was dan ook geen verrassing voor Larry toen hij ontdekte dat het enige hotel het ‘Tom Woe Hotel’ heette en dat de eigenaar luisterde naar de naam Edgar Woe!

Hij steeg af en ging naar binnen. Hij moest toegeven dat Edgar Woe zijn best had gedaan om er iets van te maken. Zodra men de hal binnenkwam waande men zich in een andere wereld, de wereld van de grote steden in het oosten. Voor de ramen hingen zware, dieprode gordijnen. Een spiegel met een drukkewerkte lijst. Drie lage tafeltjes waaromheen makkelijke, met leer beklede stoelen stonden. Op de balie

een olielamp met een beschilderde glazen kap.

Het geluid van Larrys voetstappen werd gesmoord door het dikke tapijt toen hij naar de balie liep. 'Goedemiddag,' groette hij de eigenaar. 'Is mister Brick op zijn kamer?'

Edgar Woe keek over zijn bril naar het wandbord waarop de sleutels hingen. 'Kamer vier... Jawel sir, mister Brick moet boven zijn.'

'Laat u maar. Ik vind het wel,' haastte Larry zich, toen hij zag dat Woe aanstalten maakte hem voor te gaan. Hij liep de trap op en klopte op de deur van kamer vier.

'Jáááá!'

Larry draaide de knop om, maar de deur was op slot.

Voetstappen aan de andere kant. De sleutel werd omgedraaid. De deur werd op een kier geopend en een nogal 'beschadigd' gezicht keek de gang in. 'Het is Larry, mister Brick,' zei de man, terwijl hij de deur verder opendeed.

'Kom binnen, Larry! Kom binnen,' zei een stem aan de andere kant van het vertrek. Mister Brick zat in een schommelstoel voor het raam, de benen op een laag tafeltje. De peuk van een dikke sigaar hing tussen een paar smalle lippen. Telkens als hij Brick zag, viel het Larry weer op hoe weinig die smalle lippen in het ronde, bijna pafferige gezicht pasten.

Daar zat hij dan, wiegend in zijn schommelstoel. Lou Brick, ex-advocaat in Washington, ex-bonthandelaar, ex-bankier, ex-reder... Mister Brick voor zijn ondergeschikten, drieënvijftig jaar, rijzig, donker haar, altijd goed gekleed ondanks zijn corpulente figuur. Mister Brick, rijk, ondanks het feit dat hij geen 'vast inkomen' genoot...

'Ga zitten, jongen.' Hij wuifde naar een stoel. 'Vertel me alles.

Hoe is het gelopen?'

Zoals gewoonlijk ergerde Larry zich aan het kleinerende, een beetje neerbuigende 'jongen'. Hij schoof de stoel naast mister Brick. 'Alles is in orde, mister Brick. Hij is vanmiddag geweest. Geen moeilijkheden. Alleen...'

'Hij wilde zeker eerst geld op tafel zien?'

'Ja. Ik heb hem de helft als voorschot gegeven, zoals u had gezegd.'

'Ik had het verwacht, jongen. Ik maak me geen kopzorgen over die vijfhonderd dollar. Vroeg of laat krijg ik ze wel terug.' Die kerels zijn nu eenmaal allemaal hetzelfde. Ze vertrouwen hun eigen moeder nog niet. Maar ga verder, jongen. Ga verder.'

'Wel, eh... Er is niet zoveel te vertellen. Hij is een half uurtje ge-

bleven en daarna vertrokken. Zoals ik al zei: geen moeilijkheden. Hij stelde twee of drie vragen. Dat was alles.'

'Hij weet niet dat Stanhope Arendsoog is?'

'Ik kon het hem moeilijk vragen, maar ik kreeg de indruk dat de naam Stanhope hem niets zei.'

'Prima. Wie is er achter hem aan?'

'Achter hem aan? Moest dat dan? Ik meende...'

Brick legde de handen op de leuning van de stoel en hees zich iets overeind. 'En als onze vriend Texas Devil nu eens besluit die vijfhonderd lapjes in zijn zak te steken en een ander klusje op te gaan knappen? Een gemakkelijke manier om vijfhonderd dollar te verdienen!'

'Maar u had me niets gezegd, mister Brick. Ik wist...'

'Moet ik jullie alles voorkauwen? Als hij geen voorschot had gevraagd was het niet nodig geweest, maar nu dat wel het geval is had je er zelf aan kunnen denken, dat hij in de gaten gehouden moet worden.'

'Ik zal direct iemand sturen. Bud, denk ik. Of Bud en Chuck samen.'

'Duurt te lang!' snauwde Brick. 'Je gaat zelf!'

Het idee trok Larry bepaald niet aan. Veronderstel, dat Texas Devil in de gaten kreeg, dat men hem in het oog hield... Hij moest plotse-ling denken aan het dode konijn. Het was een haarzuiver schot geweest... 'Maar... De mannen verwachten me terug...'

'Ben zal ze wel vertellen, dat je iets anders op te knappen hebt,' zei Brick, terwijl hij naar de man met het beschadigde gezicht wees. 'Bovendien zal de scheiding niet van lange duur zijn. Wij komen zodra Texas Devil het karwei heeft opgeknapt. Zoek een hotel in... hoe heet dat gat ook weer...'

'Mining-Valley.'

'...in Mining-Valley en telegrafeer me zodra het zo ver is. Gesnapt?'

'Jawel mister Brick.'

'O.K., dan kun je gaan.' Weer dat wuivende gebaar met de rechterhand. Larry stond op en liep naar de deur. 'Oh ja... sterkte!' voegde hij eraan toe. Toen Larry de deur achter zich sloot hoorde hij de boss zachtjes grinniken. Hij ging naar beneden en verliet het hotel zonder de groet van Edgar Woe te beantwoorden. Hij vloekte.

HOOFDSTUK 2

Moeilijkheden in Mining-Valley

De zon was ondergegaan in een zee van rood en geel licht. De avond viel. Op de zuidelijke weiden was het vee in een grote groep bij elkaar gedreven. Het geloei dat de gehele dag tegen de heuvels had geklonken was verstomd.

‘Hoeveel hebben we er vanmiddag gemerkt?’ vroeg Arendsoog aan Doug Herald.

De cowboy pakte een plankje dat naast hem lag en telde de kruisjes, die hij erin gekrast had. ‘Niet gek, Bob,’ zei hij toen. ‘Achtentwintig.’

Arendsoog bromde tevreden. Achtentwintig kalveren. Het was inderdaad niet gek, in aanmerking genomen dat ze maar een deel van de middag hadden kunnen werken. Ted Brew, de nieuwe aanwinst op de S-ranch, gooide wat hout op het vuur. De vlammen laaiden hoog op en verlichtten de gezichten van de cowboys. Arendsoog nam ze een voor een op. Vandaag was weer eens duidelijk gebleken hoe belangrijk het was dat de mannen met elkaar konden opschieten. Het waren goede collega’s, of moest hij zeggen ‘kameraden’. Ze begrepen elkaar, hielpen elkaar en zagen een fout van een ander door de vingers.

Uit de duisternis kwam de hoefslag van een paard snel naderbij. ‘Daar zal Ray eindelijk zijn,’ zei Ted Brew, terwijl hij opsprong.

‘Het werd tijd, want ik klap van de honger.’

Er gleed een glimlach over Arendsoogs gezicht. Ted was pas zeven-tien en niet gewend om een hele dag buiten te werken. Hij kon zich best indenken, dat de jongen honger had, vooral omdat Ray, die het eten op de ranch moest halen, langer weggebleven was dan hij had verwacht.

Net buiten de lichtkring hield Ray zijn paard in en steeg af. De cowboys vielen als uitgehongerde wolven op de inhoud van zijn zadeltas aan. Arendsoog vroeg zich af of het nieuwe systeem wel voldeed. Jaar in jaar uit hadden ze na een dag van hard werken op de prairie hun eigen potje gekookt. Dit jaar was hij er voor het eerst van afgeweken. In feite was de ranch niet zo gek ver verwijderd en dáár had men

per slot van zake alles bij de hand om een stevige maaltijd voor harde werkers te bereiden. Dat betekende, dat er in de namiddag niemand op uit hoefde om een paar konijnen te verschalken, geen kokerij, geen kok die een mannetje nodig had om hout te zoeken, geen gemopper omdat de koffie niet te drinken was of... Enfin, hij had gedacht dat er vele voordelen aan het nieuwe systeem verbonden waren. Er kon doorgewerkt worden tot de zon onder ging. Dan hoefde er alleen een vuur gemaakt te worden en was het wachten op de wagen met eten en koffie. De wagen... Ray was niet met de wagen gekomen! Arendsoog kwam overeind en wilde de cowboy roepen, maar Ray kwam reeds naar hem toe. 'Sorry Bob. Jim (Arendsoogs voorman) had een belangrijke boodschap voor je en ik besloot direct terug te rijden met een deel van het eten. Hank zal nu wel gauw hier zijn. Hij komt met de wagen achter me aan.'

'Belangrijke boodschap? Toch niets ernstigs?'

'Henri Marshall is op de ranch geweest. Er dreigt wat in Mining-Valley... Texas Devil is in het dorp...' Ray sprak de naam bijna met eerbied uit.

Arendsoog trok de wenkbrauwen op. 'Texas Devil...!? Wat zoekt die kerel hier!?'

Ted Brew drong zich tussen Arendsoog en de cowboy. 'Wie is dat, Bob, Texas Devil?' vroeg hij nieuwsgierig.

'Texas Devil...' mompelde Arendsoog. 'Sterk als een beer, lenig als een kat... Een uitstekende scherpschutter...' Hij schudde het hoofd. 'Al jaren is het in Mining-Valley rustiger dan in een klooster,' bromde hij. 'En net als je het druk hebt, krijg je dit! Zijn er nog bijzonderheden, Ray?'

'Jim wist ook niet veel te vertellen. Het schijnt, dat Texas Devil een beetje de baas speelt. Drinkt zonder te betalen, koopt zonder te betalen... De mensen durven niet veel te zeggen. Hij heeft nu eenmaal niet zo'n beste reputatie.'

Arendsoog had een besluit genomen. 'Laat Pete bij me komen, Ted!' Terwijl Arendsoog naar Witte Veder liep, ging Ted op zoek naar Pete.

'Mij horen Texas Devil zijn in Mining-Valley,' zei de Indiaan. Arendsoog knikte. 'We zullen erheen moeten, boy,' zuchtte hij. 'Pete kan hier de leiding op zich nemen tot we klaar zijn.' Hij zweeg even. 'Soms vraag ik me af of het wel samen gaat, boy. Deputy zijn en de leiding van een ranch hebben. Ik kan maar op één plaats tegelijk zijn en tenslotte hebben de inwoners van Mining-Valley er recht op dat

de orde en de rust gehandhaafd blijven. Kan ik ze die zekerheid nog wel geven...?’

‘Mij denken inwoners niet willen hebben andere deputy,’ antwoordde Witte Veder flijntjes.

Pete kwam, kauwend, naderbij. Arendsoog vertelde wat er aan de hand was en gaf hem instructies. Toen maakten hij en Witte Veder zich gereed om te vertrekken. Ted Brew had Lightfeet reeds gezadeld en was nu bezig met Witte Veders paard. De knaap deed erg zijn best, vond Arendsoog. Je hoefde hem tenminste niet alles voor te kauwen. Een goed teken was ook, dat Lightfeet zich door hem liet zadelen. Het leek wel of het dier wist, dat Arendsoog de jongen volledig vertrouwde.

‘Ik heb wat vlees en brood in je zadeltassen gestopt, Bob,’ zei Ted op een toon alsof hij Arendsoog een groot geheim toevertrouwde. ‘Mischien kun je onderweg wat eten.’

‘Bedankt Ted,’ lachte Arendsoog. ‘Als we jou niet hadden, kwamen we beslist om van de honger!’ Hij steeg op. Witte Veder zat al in het zadel. Toen verdwenen de twee vrienden in de duisternis, een nieuw avontuur tegemoet...

De spanning in de saloon was voelbaar. Oh, ogenschijnlijk gingen de mannen van Mining-Valley gewoon door met hun kaartje leggen of poker gooien. Een aandachtig toeschouwer had echter spoedig in de gaten dat er iets aan de hand was. Bij de tapkast stond een lange man. Met de linkerelleboog leunde hij op het bovenblad, in de rechterhand had hij een whiskeyglas. Hij wipte het in één keer achterover en zette het dan met een harde klap weer op de tapkast. Het mocht een wonder heten, dat het glas niet brak!

‘Dubbele!’ commandeerde hij de barman. ‘En een behoorlijke maat!’

‘Ongelooflijk wat die kerel kan drinken,’ fluisterde Frown, de eigenaar van de drugstore aan de overkant. ‘Je kunt het niet bijhouden, maar hij schijnt er geen centje pijn van te hebben!’

De man aan de bar draaide zich om naar Frown. ‘Je hoeft niet te fluisteren. Texas Devil heeft uitstekende oren...’ De woorden klonken overdreven luid in de plotseling ingevallen stilte. Texas Devil wendde zich nu weer tot de barman. ‘Het lijkt hier wel een rouwkamer. Is er geen muziek?’

De barman knikte haastig. ‘Yes sir... Natuurlijk sir...’ Hij gaf een

wenk aan een lange, magere kerel die zich in de uiterste hoek van de saloon had teruggetrokken. 'Speel wat, Murry.'

Murry sloop als een kat naar de piano. Het was een oud, gammel geval. De voorkant van de kast was jaren geleden tijdens een hevige vechtpartij in de saloon gesneuveld en de snaren waren zichtbaar. Murry kroop op de kruk en sloeg een akkoord aan. Dan klonk een oud cowboylied door de saloon.

'Mužiék, zei ik!' brulde Texas Devil. 'Geen kattedejank!'

Murry schrok zich dood en sprong snel over op een ander wijsje. Hij speelde alsof zijn leven er vanaf hing en zijn knokige vingers martelden de toetsen. Het klonk afgrijselijk!

'Stop!' brulde Texas Devil. 'Je speelt zo vals als een pokeraar!' Voor iemand beseftte wat er gebeurde, lagen er twee revolvers in zijn handen... Er klonken twaalf schoten en de knal van elk schot werd gevolgd door het geluid van een springende snaar... Razendsnel laadde de cowboy de wapens weer en toen ze alweer in de holsters zaten hingen de twaalf noten nog in de lucht. 'Dit klinkt nog beter dan dat gejammer van jou,' beet hij Murry toe.

'Dat is een kwestie van smaak,' zei een stem achter hem.

Met een ruk draaide Texas Devil zich om. Vlakbij de klapdeurtjes stond een jonge cowboy. Op zijn borst schitterde het insigne van hulpsheriff. De ogen van de man in het zwart vernauwden zich tot spleetjes. Hij nam zijn tegenstander op. Het eerste gevoel dat in hem opkwam was verbazing... Hadden zijn opdrachtgevers er duizend dollar voor over om dit kereltje uit te schakelen! Hij, Texas Devil, was zeker een hoofd groter en tweemaal zo sterk. Hij voelde zich ook beledigd, als een man wiens capaciteiten niet op waarde zijn geschat.

'Mister Stanhope, veronderstel ik? Ik ben speciaal hierheen gekomen om u te ontmoeten,' zei hij dan, spottend. 'Het doet me genoegen, dat ik niet voor niets ben gekomen.'

'Het genoegen is wederkerig,' antwoordde Arendsoog nuchter. 'Ik ben ook speciaal gekomen om u te ontmoeten. Om duidelijker te zijn: ik ben hier om u te arresteren. U wordt beschuldigd van verstoring van de openbare orde, het niet voldoen van schulden, vernieling van andermans eigendom...' Hij zweeg plotseling.

In Texas Devils hand lag een revolver... De loop draaide kleine cirkeltjes in de lucht, maar bleef gericht op Arendsoog. 'Trek je revolver,' zei Texas Devil op een toon alsof de hele geschiedenis hem niet interesseerde.

Arendsoog was over zijn eerste verbazing heen. Hij moest toegeven dat de snelheid waarmee de schurk zijn revolver getrokken had hem had verrast. Roerloos bleef hij staan. 'Denk je dat ik gek ben, Texas Devil?' vroeg hij, op dezelfde toon als zijn tegenstander. 'Voor ik mijn hand aan mijn heup heb, heb ik een kogel in mijn lichaam.'

Texas Devil grijnsde. 'Je kon wel eens gelijk hebben'... 'Maar je bent toch niet bang, jochie?' Zonder Arendsoog een seconde uit het oog te verliezen tastte hij met de vrije linkerhand over de tapkast. Hij pakte zijn glas en bracht het naar de mond. Om het te kunnen ledigen moest hij echter zijn hoofd iets achterover doen. Een fractie van een seconde...

Arendsoog begreep onmiddellijk, dat dit zijn kans was. Sneller dan het weerlicht dook hij achteruit. De klapdeurtjes zwiepten open.

PANG! PANG!

Er klonken twee schoten... Het eerste scheurde een stuk hout van de terugverende deurtjes. Het tweede rukte Texas Devils revolver uit de hand... Heel even was de schurk overdonderd. Toen greep hij zijn tweede revolver en vuurde onder de deurtjes door naar de plaats waar hij zijn tegenstander verwachtte.

Arendsoog stond alweer op de benen. Als hij zich niet zo snel opzij had laten rollen, zou de eerste kogel van de schurk behalve het hout ook hem geraakt hebben! Hij drukte zijn lichaam tegen de muur naast de ingang.

Texas Devil begreep dat hij snel moest handelen om zijn gedeukte prestige te redden. 'Een dubbele!' snauwde hij tegen de barman. Zoals te verwachten was verwarden de aanwezigen in de saloon deze branie met moed en er klonk wat gemompel. Texas Devil gooide de inhoud van het glas in zijn keelgat en liep naar de klapdeurtjes. Nauwelijks een halve meter ervandaan bleef hij staan. De mannen van Mining-Valley hielden hun adem in. Het was bijna niet te geloven dat twee van de beste schutters in de States nog geen meter van elkaar verwijderd waren. Ze kenden Arendsoog en wisten wat hij waard was. Over Texas Devil hadden zij slechts fantastische verhalen gehoord. Zelfs als niet meer dan de helft daarvan waar was, bleef hij een bijzonder gevaarlijke tegenstander!

Arendsoog verroerde zich niet. In de doodse stilte die in de saloon heerste hadden Texas Devils voetstappen geklonken als de paradepas van een heel leger. Hij wist dat de schurk vlakbij was en dat zij slechts gescheiden werden door een houten muur... Maar hij wist ook, dat

Texas Devil als eerste tot actie zou overgaan. De schurk had hem uitgedaagd, hij had zijn gezicht verloren en móést wel iets doen.

‘Stanhope!’ riep de schurk. Arendsoog hield de adem in.

‘Stanhope, kom te voorschijn als je lef hebt!’ Nog steeds hield Arendsoog zich muissstil.

Texas Devil dacht na. Hij voelde de blikken van de aanwezigen op zich gericht. Hij bracht een been omhoog en trapte de deurtjes open... Er gebeurde niets. Eerlijk gezegd had hij verwacht, dat Stanhope erin zou lopen, zou schieten en daarmee zijn positie verraden. Plotseling kwam de gedachte in hem op, dat Stanhope misschien eieren voor zijn geld had gekozen en ervandoor was gegaan. In dat geval stond hij hier nu niet alleen voor gek, maar bovendien kon hij verwachten dat de hulpsheriff met versterking zou terugkomen. Hij moest zekerheid hebben... Hij dook in elkaar... De omstaanders hielden hun adem in... Dan schoot de schurk onder de klapdeurtjes door en rolde buiten de lichtkring.

PANG!

Met een kreet van woede kwam Texas Devil tot de ontdekking, dat ook zijn tweede revolver verdwenen was. Hij sprong overeind. Daar stond Stanhope, geleund tegen de saloonmuur. Het schoot door hem heen dat de hulpsheriff een paar bijzonder goede ogen moest hebben. Het was volkomen donker en toch had hij een haarzuiver schot gelost... Had Texas Devil de bijnaam van zijn tegenstander maar geweten...!

Arendsoog liep naar het midden van de straat. Hij stond nu ongeveer drie meter van de schurk vandaan. ‘Doe je handen omhoog, Texas Devil!’

Heel even had het er alle schijn van dat de schurk zich gewonnen gaf. Hij bracht inderdaad de handen omhoog...

De maan stond heel laag, maar in het vage licht zag Arendsoog iets glinsteren... Sneller dan het weerlicht dook hij opzij... Texas Devils hand schoot omlaag... Een vlijmscherpe dolk suisde door de lucht en miste Arendsoog op enkele centimeters... En op hetzelfde moment wierp de schurk zich naar voren. Brullend van woede en teleurstelling greep hij Arendsoogs rechterarm en probeerde hem zijn revolver afhandig te maken. Arendsoog haalde de linkerarm uit en plantte zijn vuist in de maagstreek van de schurk. De greep om zijn arm verslapte iets, echter niet voldoende om zich los te rukken. Met alle kracht die in hem was trok hij de arm omhoog en liet de revolver los. Het wapen

plofte een paar meter achter hem op de grond. Texas Devil liet hem los en dook met een triomfantelijke kreet naar de plaats waar hij veronderstelde dat de revolver gevallen was.

Maar dit was Arendsoogs bedoeling niet! Met een enorme snoekduik zat hij op de rug van de kerel en trok hem achterover. Voor Texas Devil zich kon herstellen daalde een regen van slagen neer op zijn gezicht.

De saloon was leeggelopen en de mannen vormden een zwijgende kring rond de twee vechters.

Texas Devil was er intussen in geslaagd zijn tegenstander van zich af te schudden. In half gebogen houding stonden zij tegenover elkaar. Een vuist als een moker schoot uit en raakte Arendsoog tegen de borst. Hij vloog achteruit, kwam tegen een paar omstaanders terecht en tuimelde op de grond, snakkend naar adem. Texas Devil proefde de overwinning. Alle voorzichtigheid uit het oog verliezend wierp hij zich naar voren... Razendsnel trok Arendsoog de knieën op... Op het moment dat de schurk zich op hem wilde storten, strekte hij ze... De zware laarzen raakten Texas Devil in de maagstreek en hij vloog een paar meter achteruit. Nog voor Arendsoog echter overeind had kunnen krabbelen, was hij weer terug. Onze vriend begreep, dat het grapje geen tweede keer zou opgaan. Hij deed alsof hij wilde opstaan. Texas Devil liep in de val... In half liggende, half zittende houding was Arendsoog bijzonder kwetsbaar. Dat meende de schurk tenminste... Hij kwam snel naderbij. Arendsoogs benen maakten een flitsende schaarbeweging... Texas Devil voelde plotseling geen grond meer onder zijn voeten. Hij verloor het evenwicht en zwaaide wild met de armen. Met een enorme klap kwam hij dan languit op de grond terecht. Als een duveltje uit een doosje schoot Arendsoog overeind en toen Texas Devil duizelig van de val probeerde op te staan, plaatste de cowboy een rechtse op de kin van de schurk.

Texas Devil zakte als een zoutzak in elkaar.

Plotseling was de spanning gebroken. De mannen kakelden door elkaar als een stel schoolmeisjes en Arendsoog werd uitbundig gefeliciteerd. Witte Veder kwam naderbij. Hij had de vechtersbazen geen seconde uit het oog verloren en klaar gestaan om zijn vriend te hulp te komen als er iets mis dreigde te gaan.

‘Texas Devil zijn zeer erg veel sterk,’ zei hij bewonderend.

‘Als een duivel...,’ antwoordde Arendsoog, die nog steeds enigszins

buiten adem was. ‘Zou jij hem willen...’

‘Mij brengen hem naar cel,’ voorkwam Witte Veder de vraag. Het kostte hem weinig moeite een paar stevige kerels te vinden, die hem wilden helpen. Texas Devil werd opgetild en in triomf ging de stoet op weg naar het kleine kantoortje, dat Arendsoog als hulpsheriff van Mining-Valley ten dienste stond. Texas Devil werd opgesloten in de kleine cel, waarvan alleen Arendsoog de sleutels had. Witte Veder werkte de helpers de deur uit. Arendsoog had zich op de stoel achter het bureautje laten neervallen. Het zweet stond in druppels op zijn voorhoofd.

‘We zullen maar wachten tot onze vriend bijkomt, boy,’ zei hij. ‘Ik zou toch wel eens willen weten wat hij in Mining-Valley kwam doen. Je maakt mij niet wijs, dat hij voor mij kwam, zoals hij zei. Tussen haakjes, heb je hem nog gefouilleerd?’

Witte Veder schoof een aantal voorwerpen over het bureau naar Arendsoog toe.

‘Een klein mes, tabakszak, geld’. ‘Hoeveel is het?’ Hij telde het. ‘Vierhonderd vijftientig dollar en zeventien cent,’ mompelde hij. ‘Ik vraag me af of hij daar eerlijk aan gekomen is! Wat hebben we nog meer...? Wat is dit?’ Hij hield een klein voorwerp tussen duim en wijsvinger. ‘Ik ben een boon als dat geen kogelpunt is... Een kogelpunt van zilver...’ Hij lachte in zichzelf. ‘Laten we maar aannemen dat hij die gekregen heeft voor vele jaren ‘trouwe’ dienst als scherpschutter.’

Witte Veder ging op het grapje in. ‘Wie hem geven kogelpunt?’

Arendsoog haalde de schouders op. ‘Dat kan alleen de duivel zelf gedaan hebben, boy...’

HOOFDSTUK 3

Mister Brick heeft een plan

In een razende galop verliet Larry Mining-Valley. Zijn gezicht was rood van opwindning. Arendsoog had Texas Devil uitgeschakeld. Hij had met zijn neus bovenop de vechtende mannen gestaan en alleen de wetenschap dat hij door de inwoners van Mining-Valley gelynacht zou worden, had hem ervan weerhouden twee vliegen in één klap te slaan. Zijn handen hadden echter wel gejeukt en tot tweemaal toe had hij zich erop betrappt, dat hij de kolf van zijn revolver vast had...! Hij vroeg zich nu af of het wel verstandig was geweest Texas Devil niet duidelijk te vertellen wie zijn tegenstander was. Enfin, het was nu te laat. Hij boog zich dieper over de hals van zijn rijdier.

Het was al na middernacht toen Larry in de bar van het 'Park Hotel' in Dorwan een slaapmutsje nam. Ze mochten zeggen wat ze wilden van de districtshoofdstad, de barkeepers wisten er in elk geval welke maat een 'slaapmutsje' moest hebben! Larry nam een flinke slok. Hij overdacht de toestand nog eens. Het had hem een aardige cent gekost om de beheerder van het telegraafkantoor zo ver te krijgen een telegram voor hem te versturen hoewel het kantoor allang gesloten was. Hij grinnikte toen hij dacht aan het gezicht van de man. 'Het is bestemd voor Brick in het Tom Woe Hotel in Tomwoetown,' had hij gezegd. De kerel had hem aangekeken zonder een woord te zeggen, maar het was duidelijk dat hij dacht het slachtoffer te zijn van een vervelende grappenmaker. 'Tomwoototelintomwootown...' had hij herhaald. Larry was in lachen uitgebarsten, maar het had hem toch wel enige moeite gekost de man aan het verstand te brengen dat zowel Tomwoetown als het Tom Woe Hotel echt bestonden. Maar goed, dat was gebeurd. Mister Brick wist dat Texas Devil het onderspit had gedolven en hij wist ook waar hij Larry kon bereiken. Het zou minstens twee dagen duren voor Brick en zijn mannen hier konden zijn, vooral omdat mister Brick zich alleen maar per koets verplaatsen wilde... of kon... Er bestond waarschijnlijk geen paard dat het gewicht van de